

* * *

ՍՈՒՐԵՆ ԱԹԱՅԵԱՆՑԻ

—

Անցաւ գիշերը խաւար միգապատ,
Բոցւում է գաշտը, պարզւում խորխորատ,
Գարնան արևը շուտ կ'ելնէ սարից,
Թափելով ջերմը վրճիտ շողերից:

Թող այստեղ քնքոյշ բացւի արշալոյս
Եւ թըմրած երկրին ներշնչէ խրախոյս,
Անթիւ գոյները միմեանց ձուլելով,
Վառւի խայտալով, անցնի ժրպտալով.
Թող սուլէ-փըչէ մեղմիկ գեփիւռը,
Շարժէ դալարի թարմ համասփիւռը,
Գուրգուրի վերան, կենդանի խօսէ
Եւ մեղմածածան ալիքներ հիւսէ:

Թող արևելքը խարոյկը բացէ,
Եւ նորա միջից լուսատուն ծագէ,
Հովիտ ու անտառ, աղբիւր և գետակ
Վառ երկնքի դէմ շողշողան խալտակ.
Արևը թափէ լոյսը ջերմագին
Եւ, գըլորւելով փայլուն կամարին,
Բարձրանալ վերին խորանն անյատակ,
Բարձունքից օրհնէ քրտինք ու վաստակ:

Եւ սիրտս է այրում մի վառ անձկութիւն—
Համօրէն գրկել քեզ, մայր բնութիւն.
Թողնելով բաղդը միայն մուրացողին
Ես քեզ եմ գիմում, բընութիւն անգին.
Կ'ուզէի որ քո շքշուկը պարզւէր,
Լարած ականջիս մեղեդի հնչէր,
Ու ես, երգելով բարձր շարակած,
Լինէի վըսեմ տարերքիդ թարգման:

—